

ЗМІСТ

Передмова Мішеля Одена до українського видання	7
Пітів'є	9
До народження	31
Допомога жінці під час пологів	53
Перша година і далі	75
Анти-акушерство	105
Відроджені пологи	135
Біографія Мішеля Одена	140
Корисні посилання	142

ПЕРЕДМОВА МІШЕЛЯ ОДЕНА ДО УКРАЇНСЬКОГО ВИДАННЯ

Метою першого видання цієї книги, надрукованої на початку 80-х років, було описати особливості роботи пологового відділення французької державної лікарні, розташованої поблизу Парижа. На тому етапі розвитку дітнародження я вважав за доцільне показати, що пологи можуть дуже відрізнятися від тих, якими вони були упродовж тисячі років. Саме тому ми наважилися встановити відеокамеру в пологовій залі. Сьогодні я не посмів би зробити це знову, навіть з особливою обережністю, бо одна з основних потреб жінки, яка народжує, – впевненість у тому, що за нею не спостерігають. Ось чому відеокамера – одна з найбільш небажаних речей у пологовій кімнаті. Попри це застереження, я цілком розумію інтерес до видання цієї книги українською мовою у двадцять першому столітті.

Мішель Оден

Пітів'є

Вперше я приїхав до Пітів'є у 1962 році, щоб очолити відділення загальної хірургії у державній лікарні. У це містечко з 10-тисячним населенням, яке невдовзі просто причарувало мене, я потрапив випадково за результатами відбору на вільну вакансію. Знаходячись зовсім недалеко від Парижа, район довкола Пітів'є досі зберігає усі принади заміського життя. На родючій землі ростуть цукрові буряки та овес. Місцеві фермери досі займаються бджільництвом, полюють на жайворонків та щосуботи збираються на сільському ринку. Район в основному сільськогосподарський, хоча всюди розкидані дрібні торгівельні підприємства та фабрики, як-от компанія з виробництва печива та цукровий завод. Загалом, Пітів'є належить до тих місць, які рідко показують туристам. Це просто одне з багатьох містечок. Більшість французів асоціюють Пітів'є з популярним тістечком місцевого виробництва, яке носить назву міста, і не мають уявлення, де це місто знаходиться.

Коли я почав там працювати, виявилось, що в мої обов'язки входить також нагляд за невеличким пологовим відділенням лікарні. У це відділення надходили в основному жінки з Пітів'є і довколишніх сіл; жінки були дуже різного походження. Одні були працівницями фабрик, дружинами фермерів, торговців або державних службовців. Інші були іммігрантками з Португалії, Північної Африки і навіть із Далекого Сходу. Лікарня приймала всіх,

не було «відбору» ані з соціальної приналежності, ані з медичних показань.

На той час у пологовому відділенні була всього одна акушерка, яка відповідала за все його щоденне функціонування. Вона кликала мене лише у випадку необхідності кесаревого розтину або накладення акушерських щипців. Оскільки як хірурга мене навчили робити щось на кшталт видалення жовчних міхурів чи лікування зламаних кінцівок, ці процедури здавалися просто природним розширенням моїх технічних навичок. Втім, про практику акушерства у мене було лише поверхове уявлення.

Мій попередній досвід в акушерстві був мінімальним і нерегулярним. На початку п'ятдесятих років я провів шість місяців інтерном у великому пологовому відділенні в Парижі. На той час було звично, щоби п'ять або шість жінок займали одну велику палату. Пологи проходили в атмосфері, подібній до фабричної, а страх ставав заразним. Лікарі часто застосовували щипці і в рідкісних випадках вдавалися до кесаревого розтину. Я пам'ятаю головного акушера-гінеколога лише тому, що відомий вид щипців (щипці Сюзора) назвали на його честь. Мене мало цікавила інтернатура, і я навіть не уявляв, що буду колись працювати акушером.

Пізніше, під час служби в армії, яку я проходив як військовий хірург у Берберському регіоні Алжиру, мене деколи викликали для надання акушерської допомоги. Час від часу вагітні жінки спускалися з гір в останній момент перед пологами, і мене могли покликати для проведення кесаревого розтину, або накладання щипців, або щоб надати допомогу при розриві матки. Трохи згодом, перебуваючи у Гвінеї, я був свідком протистояння між африканськими жінками, які хотіли під час пологів стояти або сидіти навпочіпки, та європейськими лікарями і акушерками, які наполягали на тому, щоб жінки народжували лежачи. У той час я був на боці лікарів і не приділяв особливої уваги цим окремим епізодам.